

ת"פ 13838/07/21 - מדינת ישראל ע"י נגד סאלם אלנבארי ע"י

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 13838-07-21 מדינת ישראל נ' אלנבארי

בפני בעניין:	כבוד השופטת רבקה גלט המאשימה	מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד אלימלך
נגד		
הנאשם		סאלם אלנבארי ע"י ב"כ עו"ד בן נתן

גזר דין

העבירות

הנאשם, כבן 52 שנים, הורשע על פי הודאתו בעבירות של חבלה במזיד לרכב לפי סעיף 413ה' לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: החוק) ותקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק.

תמצית העובדות היא כי ביום 14.3.20, בסמוך לשעה 08:40, בעת שעצר המתלונן את רכבו בתחנת דלק כדי למלא אוויר בגלגלים, הגיע הנאשם למקום, צפר למתלונן, נצמד עם רכבו לרכבו, ודרש ממנו שימלא עבורו אוויר, אך המתלונן סירב. בשלב זה, העמיד הנאשם את רכבו לפני רכב המתלונן, יצא מרכבו, נטל מתא המטען פלייר, גידף את המתלונן, נכנס בחזרה לרכבו והשליך את הפלייר לעבר החלון האחורי של רכב המתלונן, שהיה מושחר. כתוצאה מן המעשה התנפץ החלון לרסיסים, הפלייר פגע בראשו של בנו בן ה-10 של המתלונן, וגרם לו נפוחות. באותה שעה היו ברכב גם ילד נוסף כבן 7 שנים, ואשת הנאשם.

הסדר הדיוני

הוסכם בין הצדדים כי יתבקש תסקיר אשר יבחן בין היתר את שאלת הפעלת המאסר על תנאי התלוי נגד הנאשם, ובכל מקרה יוטל פיצוי בסך 1,500 ₪.

התסקיר

הנאשם נשוי ואב ל-6 ילדים, מוכר כבעל נכות בשיעור 64% בשל שיתוק בצד שמאל כתוצאה מאירוע מוחי

שעבר בשנת 1999, ומתקיים מקצבת נכות. בעבר, עבד במספר מקומות, אך במהלך תקופה ממושכת היה מעורב בחברה שולית ועסק בפלילים. בשנים 2011-2017, צבר 2 הרשעות בעבירות רכוש ואלימות. כיום אינו עובד, אך תומך במשפחתו ובילדיו שחלקם לומדים באקדמיה. ביחס לעבירות, הנאשם תיאר כי המתלונן מילא אוויר לפניו, אך התעכב ולא איפשר לו לעקוף אותו בתור. לדבריו, המתלונן קילל אותו, ואז הוציא את הפלייר וזרק לכיוון שמשת רכבו, אך לא היה מודע לכך שברכב יושב בנו של המתלונן ולא התכוון לפגוע בו. הוא הביע חרטה וצער, לתפיסתו ערך שינוי בהתנהלותו מאז, ושלל קש"י שליטה וצורך בטיפול בתחום האלימות. ההתרשמות היא כי הנאשם מתמודד עם קש"ים כלכליים, קש"י תפקוד, וקושי בוויסות עצמי, אך מתקשה לגלות מודעות לדפוסיו ומצמצם את חומרת התנהלותו. נוכח העדר מוטיבציה לטיפול ומעורבותו הפלילית החוזרת, נמצא כי הינו מצוי ברמת סיכון בינונית למעורבות אלימה בעתיד, ומידת החומרה של תוצאות האלימות צפויות להיות בינוניות. בסיום נכתב כי אין המלצה על הארכת המאסר על תנאי.

טיעוני הצדדים

ב"כ התביעה הפנתה לגיליון הפלילי, לפיו צבר הנאשם מספר הרשעות, ותלוי נגדו מאסר על תנאי בן 3 חודשים. נטען כי גם הסתבכותו הקודמת היתה קשורה ברכב, אז בעט ברכב, שרט אותו וניפץ פנס, בשל סכסוך בכביש, והדבר מלמד על בריונות. נטען כי במעשיו הנמהרים, בשל עניין של מה בכך, פגע הנאשם במשפחת המתלונן, ובתחושת הביטחון האישי, באופן שהותיר אותותיו על בנו של המתלונן לטווח זמן ארוך, כפי שעולה מתצהיר נפגע העבירה שהוגש. עוד נטען, כי אין משקל לטענת הנאשם לפיה לא ידע כי בני המשפחה מצויים ברכב, בשל השמשות המושחרות, שכן היה עליו לצפות כי בשעת בוקר, בתחנת דלק, יהא הרכב מלא נוסעים. ב"כ התביעה הוסיפה כי רק בדרך נס לא נגרם אסון כבד יותר, אם על ידי הפלייר ואם כתוצאה מן הרסיסים שהתעופפו על יושבי הרכב. נוכח הנסיבות, עתרה התביעה לקביעת מתחם הנע בין 10 ל-24 חודשי מאסר. בעניין נסיבותיו של הנאשם, נטען כי לא קיים אופק שיקומי, בשל העדר מוטיבציה, ובעצם הנאשם אינו נוטל אחריות מלאה לאירוע. נוכח המסוכנות, והסירוב לטיפול, סבורה התביעה כי גם במצבו הרפואי של הנאשם, יש להטיל מאסר, שכן הוא ממשיך בעבירות גם כיום. בסופו של דבר, עתרה התביעה להטיל 12 חודשי מאסר, ולהורות על הפעלת התנאי במצטבר, ובסך הכל 15 חודשי מאסר, קנס ופיצוי.

ב"כ הנאשם הפנה למצבו הרפואי ומסר כי אינו עובד, ומתקיים מקצבה. נטען כי הנאשם נטל אחריות, והביע צער וחרטה. באשר לנסיבות המקרה, נטען כי הנאשם לא ידע שישנם נוסעים ברכב, ולא היתה לו שום כוונה לפגוע באדם כלשהו, לפיכך יש להבחין בינו ובין מי שהיה מבצע את התקיפה בכוונת מכוון. בנוסף, נטען כי המתלונן קילל את הנאשם, והכעיס אותו. לדעת הסניגור, מתחם העונש ההולם מתחיל בעונש הצופה פני עתיד, ובעניינו של הנאשם ניתן להסתפק בעבודות שירות כיוון שהאירוע היה קרוב לעבירה של חבלה ברשלנות. ועוד נטען כי לא הוכחו נזקים כלשהם שנגרמו למשפחת המתלונן, מעבר להצהרת הנפגע עצמה. נוכח כל אלה, והיות שהנאשם בעל נכות, נטען כי יש להסתפק בהפעלת המאסר על תנאי בעבודות שירות, ותו לאו.

הנאשם בדברו האחרון, ציין כי המתלונן קילל אותו, והסביר כי לא דרש שהמתלונן ימלא עבורו אוויר, אלא ביקש ממנו שיזדרז לסיים, ומשהמשיך לפעול באיטיות, ביקש שיאפשר לו לעקוף אותו בתור, וימלא אצלו אוויר קודם. כמו כן, אמר כי לא ראה שישבו אנשים ברכב.

מתחם העונש ההולם

עמוד 2

כבר נאמר רבות אודות האלימות שפשתה ברחובותינו וחובתו של בית המשפט לתרום את חלקו בענישתם של אלה הנוהגים באלימות ובריונות בדרך (ע"פ 6755/09 אלמוג נ' מד"י (16.11.09); בעפ"ג (מרכז) 33047-04-14 נחום נ' מד"י (8.7.14) אמר בית המשפט המחוזי:

שוב בפנינו, לצערנו, גילוי בריונות תוך ויכוח על שימוש בדרך ואנו רואים עין בעין עם ביהמ"ש קמא את שאמר בסעיפים 4 ו- 5 לגזר-הדין. אף אנו סבורים כי תופעת האלימות בכלל, ואלימות בכבישים בפרט, הפכה לתופעה חמורה ושכיחה שיש להילחם בה בכל דרך, לרבות הטלת עונשי מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח.

ובע"פ (ת"א) 391-12-14 מויסקו נ' מד"י (4.3.15) אמר בית המשפט:

**האירוע שמדובר בו הוא הסיט של כל נהג המצוי על הדרך. עוצר לו המתלונן באור אדום ולפתע ניגש אליו המערער, יורד מהקטנוע, מוריד את הקסדה, מנפץ באמצעותה את החלון, גורם לנזק לרכב וגם לפציעתו של המתלונן. לצערנו, אין יום דיונים שבו לא מובא בפנינו תיק של אלימות על רקע שימוש בדרך. מדובר בנגע שמקיף את החברה הישראלית על כל פלחיה, ונראה כי בתי המשפט כמו גם גופים נוספים אינם מצליחים להילחם בנגע זה...
האמירה הנורמטיבית היא, כי אלימות על רקע של שימוש בדרך, במיוחד אלימות קשה וחמורה, לא תיתקל ביחס סלחני של בתי המשפט.**

בעפ"ג 31122-10-17 מד"י נ' שוקרון (26.3.19) נאמר:

... דא עקא, שבענייננו מתקיימות שתי נסיבות מחמירות המחייבות קביעתו של מתחם מחמיר: ראשית, היות הנפגע אדם מבוגר, שנתפס כמי שלא יוכל להשיב מלחמה שצרה; ושנית, התנהגותו חסרת הרסן של הנאשם על-רקע שימוש בדרך, המשייכת את המעשה לקטגוריית "זעם נהגים" או "טרור בכביש".

קו פסיקתי ברור מורה על הצורך בהחמרת העונשים בגין עבירות אלימות על-רקע שימוש בדרך או 'זעם נהגים', וראו למשל: עפ"ג 32560-10-14 מ.י. נ' בלס (2015), בו אמר בית המשפט "לא בכדי פתחנו את פסק הדין הנוכחי במילים: 'שוב בפנינו אירוע על רקע שימוש בדרך'. לצערנו, כמותב ערעורים שהמשפט הפלילי הוא לחם חוקו, אין כמעט יום שבו אין בפנינו ערעור שעניינו אלימות על רקע זה", ובו נקבע מתחם עונשי שבין מאסר בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר; עפ"ג 25844-06-14 מ.י. נ' דרעי (2014) ובו קביעות דומות; ע"פ 21076-08-15 מ.י. נ' זדה (2018); ות"פ 59919-02-16 מ.י. נ' פרלין (2018);

בעניין מויסקו הנ"ל, הוגש ערעור לבית המשפט העליון (רע"פ 1931/15 מויסקו נ' מד"י (26.3.15)). המדובר היה בנאשם שבעת עצירה ברמזור, ניפץ את חלון הרכב הסמוך אליו באמצעות קסדה וכתוצאה מכך נפצע המתלונן בשפתו. בית המשפט קמא קבע כי המתחם ההולם נע בין 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, ל-4 חודשי מאסר, אך החליט לגזור עונש על פי שיקולי שיקום, שכן הנאשם היה ללא עבר והוגש תסקיר חיובי. הוטלו מאסר על תנאי, של"צ, קנס ופיצוי. ערעור הנאשם על ההרשעה נדחה בבית המשפט המחוזי והעליון, תוך קביעה לפיה גם אם לא יוכל להמשיך בעבודתו במערך הכבאות, ימצא עבודה אחרת.

ברע"פ 4522/13 **נעיס נ' מד"י** (16.7.13) הורשע הנאשם בשלושה מקרים בהם ניקב צמיגי רכב, תוך שימוש בסכין שלא כדין, בהיותו תחת השפעת אלכוהול. בית המשפט קמא לקח בחשבון את הרשעותיו הקודמות בעבירות אלימות, והטיל 3 חודשי מאסר בפועל. ערעור המדינה על קולת העונש התקבל, והעונש הוחמר בבית המשפט המחוזי ל-8 חודשי מאסר. ערעורו לבית המשפט העליון, נדחה.

ברע"פ 7224/14 **פרנסקי נ' מד"י** (10.11.14) הורשע הנאשם בצירוף תיקים שכלל גניבה מחנות, וכן 4 מקרים בהם חיבל ברכבי שכניו, על ידי ניקוב הגלגלים, ובמקרה אחד אף מריחת צואה על הרכב. הנאשם עתר לאי הרשעה אך בית המשפט קמא הטיל עליו מאסר על תנאי בליווי של"צ ופיצוי. ערעור הנאשם לבית המשפט המחוזי והעליון, נדחו.

במקרים חמורים יותר, בהם הובילה מריבת נהגים לאלימות מכוונת, על ידי מכות, אגרופים, ואף שימוש במקל או לום שהוציא התוקף מרכבו, הוטלו עונשי מאסר משמעותיים מאחורי סורג ובריח (למשל: ת"פ 33971-12-20 **מד"י נ' בניטה** (14.3.21); ת"פ 61348-11-17 **מד"י נ' אדג'ו** (12.5.20), וההפניות שם).

בענייננו, הנאשם שלא היה מוכן להמתין לתורו ליד מתקן מילוי האוויר בתחנת דלק, בחר להוציא מרכבו פלייר ולהשליכו על שמשת רכב המתלונן שהיה בתור לפניו. עולה מטיעוני הצדדים ומלשון כתב האישום, כי הנאשם עשה כן מתוך כעסו ותסכולו, אותם בחר לפתור על ידי מעשה נקם מידי במתלונן.

אני מוכנה לקבל את טענת הנאשם לפיה לא היה מודע לנוכחותם של נוסעים ברכב, בשל השמשות המושחרות, אך צודקת התביעה באמירתה לפיה היה עליו לצפות את האפשרות הסבירה של נוכחותם, בייחוד בשים לב לכך שהאירוע התרחש בשעת בוקר בה הכבישים הומים נוסעים הממהרים למקומות העבודה או להביא את ילדיהם למוסדות החינוך.

כתוצאה מהשלכת הפלייר, נופצה שמשה, והפלייר חדר לרכב ופגע בראשו של ילד כבן 10. רק בדרך נס לא נגרם נזק גופני משמעותי, אך נגרמה נפיחות בראשו.

פגיעה שכזו, יש בה כדי לערער את נפשו של ילד צעיר, לעורר בלבו פחדים וחרדות, וכך הדבר גם ביחס ליתר בני משפחתו, שיצאו מביתם בבוקר שגרתי, ונקלעו למתקפה פתאומית ללא פשר, בתוך רכבם. עולה מתצהיר נפגע העבירה שהוגש, כי בעקבות האירוע נדרשו בדיקות רפואיות לילד על מנת לוודא שלא נפגע נוירולוגית, ושני ילדי המשפחה נדרשו לטיפול רגשי בתמיכת בית הספר.

לצד כל אלה, עדיין יש להבחין בין המקרה דנן, ובין המקרים החמורים אליהם הפנתה התביעה, אשר בהם דובר בתקיפה מכוונת ומודעת כלפי גופו של אדם, בעקבות מריבת נהגים. בענייננו עולה בבירור כי כוונת הנאשם היתה לפגוע ברכב המתלונן ולא בנוסעיו, ואילו אחריותו הפלילית לפגיעת הפלייר בבנו של המתלונן נעוצה בחזקת המודעות, ולא בכוונת מכון.

במכלול הנסיבות אני קובעת כי המתחם ההולם נע בין עונש הצופה פני עתיד בליווי רכיבי ענישה כפיצוי ושל"צ, ועד 8 חודשי מאסר.

העונש המתאים לנאשם

הנאשם נושא שתי הרשעות קודמות בעבירות של החזקת נכס חשוד, וכן הרשעה משנת 2017 בעבירה של היזק לרכוש במזיד, בגינה הוטל עליו מאסר על תנאי בן 3 חודשים, שהוא בר הפעלה במקרה דנן. בנוסף, הנאשם צבר הרשעות רבות בעבירות תנועה.

מעיון בגזר הדין הקודם, עולה כי גם שם דובר בסכסוך עם המתלונן, אשר במהלכו הנאשם בעט ברכבו, שרט אותו וגרם לנזק כספי, כך שעולה חשש ממשי לכך שזוהי דרכו לפתרון מחלוקות העולות מהשימוש בדרך.

כפי שהובא קודם, שירות המבחן מצא כי הנאשם מתקשה לגלות מודעות לדפוסיו האלימים, ואין לו מוטיבציה לטיפול. במצב זה, לא נפתח אופק טיפולי, ואף נקבעה מסוכנות בינונית. נסיבות אלה, מחייבות לגזור את הדין על פי עקרון ההלימה.

אלא שהובאו ראיות לכך שהנאשם אינו במצב בריאותי שפיר. לפני שנים ארוכות עבר אירוע מוחי, בעקבותיו נותר משותק בחצי גופו, ואינו עובד. במהלך הדיונים, ניתן היה להתרשם כי הנאשם מוגבל בתנועותיו, ואף הממונה מצא כי הוא מתאים במגבלות. אכן יש לקחת בחשבון את טענת התביעה לפיה גם במצבו המוגבל ממשיך הנאשם לבצע עבירות, אך עדיין אני סבורה שיש להתחשב במצבו הרפואי מבחינת השפעת העונש עליו ועל משפחתו.

לנאשם 6 ילדים הסמוכים על שולחנו, והמשפחה שרויה במצוקה כלכלית, כיוון שאינו עובד.

איזון השיקולים מחייב ענישה מרתיעה, תוך הפעלת המאסר על תנאי. עם זאת, נסיבות המקרה בהן חטאו של הנאשם נעוץ בפזיזותו ולא בכוונת מכוון לפגוע באדם כלשהו, תומך לדעתי במסקנה לפיה לא יהיה זה מידתי לשלוח אותו אל מאחורי סורג ובריח, לראשונה בחייו, בגין המקרה דנן. אני סבורה כי האינטרס הציבורי יבוא על סיפוקו על ידי הטלת עבודות שירות וענישה כספית.

אשר על כן, אני גוזרת את העונשים הבאים:

א. יופעל המאסר על תנאי בן 3 חודשים שהוטל בת"פ 59956-06-17.

ב. 4 חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות. הנאשם יישא עונש זה בחופף ובמצטבר לעונש שהטלתי, כך שבסך הכל יישא 6 חודשי עבודות שירות.

על הנאשם להתייצב אצל הממונה ביום 20.7.23 שעה 8:30 כשבידו גזר הדין ותעודת זהות.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מהיום, והתנאי הוא שלא יבצע עבירות חבלה במזיד או תקיפה.

ד. פיצוי למתלונן בסך 1,500 ₪, אשר יופקד ב-5 תשלומים חודשיים רצופים, החל מיום 1.9.23 ובכל 1 לחודש עוקב.

זכות ערעור כדין.

ניתן היום, י"ד תמוז תשפ"ג, 03 יולי 2023, במעמד הצדדים.